

In dankbare en liefdevolle herinnering aan

### CHRIS EBBERS

echtgenoot van  
**Ton Ebbers-Thijssen** †

\* 11-11-1938  
Groesbeek

† 30-5-2022  
Groesbeek

Ongemerkt, vredig stil, zat ons pap en opa in de auto. Job zag hem. Hij was gestorven. Geen hulp kon hem terughalen. Daarna lag hij ingetogen in ons huis. Het was goed zo. Voor ons was het een schok. Toch hebben we er vrede mee. Zo was ons pap: geen aandacht voor hem zelf. Stilletjes zijn eigen weg. Met liefde, dankbaarheid en zeer tevreden kijken we terug.

Pap was het 4<sup>e</sup>, de middelste, van 7 kinderen. Hij wist ook in zijn leven het midden te houden. Met pap kreeg niemand ruzie. Hij kon mensen de waarheid zeggen, zonder dat ze boos werden. Z'n moeder zei altijd: "Onze Chris was zonne lieve". Hij groeide op op de boerderij aan de Hogewaldseweg. Hij kreeg er de liefde voor bloemen en planten mee. De evacuatie en wederopbouw maakten een diepe indruk op hem. De laatste jaren vertelde hij er steeds vaker over.

Hij ging naar de ambachtsschool, richting metaal. Het smeden, lassen en bezig zijn met ijzer zat in zijn genen. Zo kwam hij bij de firma Akkerman terecht. Maar hij moest ook in dienst. Hij kreeg een aantekening als ijverigste soldaat. Na jaren schoolde hij 's avonds bij tot plaatwerker: auto's uitdeuken. Hij was 'n vakman. Voor ons knapte hij een oud, verroest Fiatje op, zodat er bij het behalen van ons rijbewijs een autootje klaar stond.

Op een bruiloft bij de familie Schonhoven ontmoette hij mam.

Het werd liefde voor het leven. In 1966 trouwden ze. In het jaar van mama's sterven vierden ze hun gouden bruiloft. Ze gingen op de Reestraat wonen, waar pap – aan de overkant – nog altijd woonde. We kijken terug op vele volle, fijne en hartelijke jaren, thuis bij pap en mam, die zoveel rust en zekerheid uitstraalden, omgeven door goede en lieve buren en in de gemeenschap van de Horst met zijn vele verenigingen, feesten en weekenden, die voor pap zoveel betekenden, hij was met hart en ziel Horstenaar.

Pap, opa, tijdens de ziekte van mam voelden we hoe diep we met elkaar verbonden waren. Die verbondenheid is na haar sterven gebleven. We kunnen ons een leven zonder jou niet indenken.

Je was er altijd, je was er in alle bescheidenheid, je was er met hart en ziel, je wist voor alles een oplossing en je was altijd even gemoedelijk en evenwichtig. Ook voor de kleinkinderen was jij de oh, zo vertrouwde rots op de achtergrond en in het hart van hun leven, bij elke wedstrijd langs de kant. Opa hoorde erbij.

We zijn verdrietig, maar voelen ook dat je op de achtergrond altijd aanwezig zult zijn en ons ongemerkt nog altijd zult helpen.

Pap het ga je goed op de grote reis. Bedankt voor alles. Doe ons mam en oma onze hartelijke groeten en we zijn ervan overtuigd dat ook wij elkaar eens weer ontmoeten.

Lisette,  
Max, Job  
Marisca en Leon  
Lars, Roos

